

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

CRUCEA

Întâlnire cu cel
mai bun prieten

Școala duminicală a Nataliei

Un vis amânat

Noaptea în care a răs

Pacea unui părinte

NOTA EDITORULUI DESPRE FURTUNI ȘI SPERANȚĂ

Mulți fac greșeala să considere Capul Bunei Speranțe cel mai sudic punct al continentului african. De fapt, punctul unde se întâlnesc Oceanul Atlantic și cel Indian este la 150 km mai la sud, însă această confuzie s-a păstrat atâtea secole fiindcă zona este inaccesibilă și înfricoșătoare. Deși încercările de a merge în jurul Africii datează dinaintea perioadei creștine, prima încercare reușită (documentată) este a marinarului portughez Bartolomeu Dias în 1488. (Secretul a fost să navigheze mult în larg în loc să se țină aproape de coastă.)

Se spune că inițial Diaz a numit zona Capul Furtunilor, însă regele Portugaliei a schimbat numele după cum îl știm noi acum, fiindcă reprezenta speranța unei rute noi înspre est.

Moartea, odată „capul furtunilor” unde viața și speranțele eșuau, a fost cucerită de Iisus când a înviat din morți în dimineața Paștelor. Când Maria Magdalena și alte două femei au venit la

mormântul în care fusese înmormântat Iisus, era încă întuneric. Nu știau cum vor muta piatra ce închidea mormântul și cum vor încheia procesul de îmbalsămare al trupului lui Iisus. Însă, spre surprinderea lor, când au ajuns la mormânt piatra era dată la o parte ... însă trupul dispăruse.

Maria a început să vorbească cu un străin în grădină și, la primul lui cuvânt, întunericul ei s-a transformat în lumină: „Maria”. I-a recunoscut vocea. Totul era confuz, uimitor, de necrezut și totuși, Iisus era viu!

Datorită învierii lui Iisus, asemănător exploratorilor secolului XV, putem vedea și noi dincolo de „Capul Furtunilor” la speranța Raiului și a vieții veșnice cu Dumnezeu. Acest Iisus viu este în continuare cu noi și ne promite: „Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi”.¹ Aceasta este esența credinței noastre și motivul pentru care noi sărbătorim luna aceasta Paștele.

1. Ioan 14:19

MODELUL ÎNVIERII

RUTH DAVIDSON

Natura vorbește de multe ori despre creația lui Dumnezeu în simboluri alegorice, cum ar fi cel mai miraculos eveniment din istorie – învierea lui Iisus Hristos.

Planta învierii, cunoscută și ca trandafirul de Ierihon, sau planta dinozaur, este o mică buruiiană care se strânge într-o minge în timpul sezonului secetos. Dar dacă o înmoi în apă poți urmări această „fossilă vie” cum se transformă dramatic dintr-o bucată scorjită într-un mușchi splendid în doar câteva ore.

Frunzele sale în formă de ferigă sunt unul dintre cele mai intrigante fenomene ale planetei. Planta poate sta în hibernare până la 50 de ani fără apă sau lumină, iar când primește apă își deschide frunzele de un verde închis. Are capacitatea de a reveni la viață din nou și din nou, chiar și după ce s-a uscat de tot.

După ce am văzut această senzațională minune deschizându-se chiar înaintea ochilor mei am înțeles de ce a fost denumită „planta învierii”. M-a dus cu gândul direct la Iisus. Nici mormântul și nici moartea nu L-au putut ține. El s-a ridicat triumfător să ne salveze de păcatele noastre.

RUTH DAVIDSON A FOST MISIONARĂ TIMP DE 25 DE ANI ÎN ORIENTUL MIJLOCIU, INDIA ȘI AMERICA DE SUD.

Căci dacă credem că Iisus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Iisus, pe cei ce au adormit în El. – *1 Tesaloniceni 4:14*

În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. – *Romani 6:5*

Domnul nostru a scris promisiunea învierii nu doar în cărți, ci în fiecare frunză de primăvară. – *Martin Luther (1483-1546)*

Există multe modalități de a trăi o viață echilibrată. Perspectiva creștină pentru o viață echilibrată începe prin a-ți examina relația cu Dumnezeu. Cât de aproape ești de Dumnezeu? Cauți înțelepciunea Sa sau încerci să treci prin viață bazându-te pe tine însuși? De multe ori ne putem simți singuri când suntem copleşțiți. O relație cu Dumnezeu înseamnă că nu ești niciodată singur. Cu cât este mai strânsă relația ta cu Dumnezeu, cu atât mai multă credință vei avea că El te va ajuta să treci și până prin cele mai dificile situații. – *Susan J. Knowles*

Cum este Raiul

MARIA FONTAINE

Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă cu tine după ce mori? Ce te așteaptă când ajungi „de partea cealaltă”? Dacă *există* o altă parte. Există un Rai? Dacă da, cum este? Vei fi fericit acolo? Îi vei regăsi pe cei dragi? Cât de diferit va fi de viața ta de pe pământ?

Biblia ne spune multe despre ce ne așteaptă odată ce ajungem în Rai – cum este Raiul, cum vom fi noi în Rai și ce vom face acolo. Există și multe istorisiri ale celor care au avut experiențe de viață și de moarte, au mers în Rai apoi s-au întors să povestească prin ce au trecut.

1. Vezi Ioan 4:8; Ioan 24.
2. Vezi ~~Apocalipsa~~ 2.
3. Vezi 1 Corinteni 15:50-53.
4. Vezi ~~Apocalipsa~~ 10.
5. Vezi Apocalipsa 21:3.
6. Vezi Apocalipsa 21.

Conform Bibliei, una dintre diferențele majore dintre viața de pe pământ și cea din Rai este că Raiul este o lume perfectă, un loc plin de prezența lui Dumnezeu, o lume în care ne putem bucura de toate frumusețile și plăcerile pe care le avem acum pe pământ, însă fără tristețea, durerea, goliciunea, singurătatea și teama care ne constrâng acum atât de des și fără egoismul, lăcomia și distrugerea pe care le vedem în lumea din jurul nostru.

Împărăția lui Dumnezeu va fi doar iubire, frumusețe, pace, mângâiere, înțelegere, bucurie, compasiune și, mai presus de toate, vei fi învăluit cu iubirea Celui care ne iubește mai mult ca oricine – Dumnezeu Însuși. Biblia ne spune că Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii. De aceea El *este* Spiritul iubirii.¹ De aceea casa Lui, Împărăția Raiului, este un cămin al iubirii, un loc unde nu vom simți nici durerea, nici tristețea,

nici respingerea, nici singurătatea.²

Știm din Biblie că în viața de apoi nu vom fi doar niște spirite fără trup și chip, plutind fără nicio formă. Vom avea trupuri, asemănător cum avem acum, dar fără boala, discomfortul, îmbătrânirea sau durerea pe care le simțim în trupurile pământești.³ Ne vom bucura de compania celorlalți și vom trăi fericiți împreună pentru totdeauna în prezența Celui care ne-a creat și ne iubește.

Mulți au concepția greșită că Raiul va fi un loc foarte plictisitor, unde nu vom avea nimic altceva de făcut decât să stăm pe nori și să cântăm din harfă ode de slavă lui Dumnezeu. Sunt sigură că oamenii pot cânta la harfă dacă vor și mai mult ca sigur îl vom slăvi mai mult de Dumnezeu, însă viața noastră în Rai va fi mai bogată decât atât! De fapt, cred că viețile noastre vor fi mult mai împlinite decât pe pământ,

doar că nu vom mai avea stresul, îngrijorarea, boala și chinul supraviețuirii pe care le îndurăm acum. Vom fi ocupați cu lucruri care contează cu adevărat și care îmbunătățesc viețile altora. Ne vom investi timpul în lucruri care ne aduc bucurie și inspirație, în locul trudei, a rutinei monotone și a lucrurilor fără sens cu care mulți ne confruntăm zilnic.

Biblia ne spune că Iisus Hristos însuși se va întoarce să conducă lumea, împreună cu noi, copiii Săi, pentru o perioadă de o mie de ani, cunoscută sub numele de Mileniu.⁴ Una dintre îndatoririle din această perioadă a celor care îl iubesc pe Dumnezeu este să ajute la reconstrucția, reorganizarea și reeducarea oamenilor rămași pe pământ. Vom aduce Împărăția Sa pe pământ: un loc unde iubirea, adevărul și dreptatea vor predomina; unde toți vor avea suficient și nimeni nu va avea prea mult.

Ultimele două capitole din cartea biblică Apocalipsa descriu Raiul ca pe un oraș gigantic din aur⁵, care se va coborî din cer după Mileniu pe pământul refăcut, iar Dumnezeu va locui cu oamenii⁶. Cei care îl iubesc pe Dumnezeu și L-au primit pe Iisus ca Mântuitor vor trăi cu El în minunatul Său oraș de aur! Biblia descrie străzile orașului ca fiind din aur, înconjurat de un zid făcut din douăsprezece tipuri de pietre prețioase.⁶

Vestea bună este că, prin credință în Iisus și prin acceptarea Lui, oricine poate intra în Împărăția Raiului și poate cunoaște bucuria, împlinirea și iubirea eternă pe care Dumnezeu dorește să ne-o dea fiecăruia dintre noi în viața de apoi și chiar dacă viața aceasta nu ni se transformă, fiecare putem purta puțin din viața cerească în inimile noastre aici și acum. Indiferent cine ești, unde ai fost, sau ce ai făcut. El promite să te ierte. Niciunul dintre noi nu este suficient de bun să merite să intre în Rai; nimeni nu merită să meargă acolo prin meritele proprii. De aceea Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, Iisus, pe acest pământ cu 2000 de ani în urmă. Iisus a plătit prețul pentru mântuirea noastră murind pentru păcatele omenirii și astfel, prin credință că El este Mântuitorul nostru, putem primi darul Său al vieții veșnice. Aceasta ne

eliberează de povara de a încerca să fim suficient de buni pentru Rai, ceea ce oricum nu putem fi, fiindcă suntem ființe umane imperfecte supuse greșelilor.

Isus a deschis ușa vieții veșnice în Împărăția Sa pentru fiecare dintre noi prin moartea Sa pe cruce. Nu o poți câștiga, dar nici nu poți fi prea rău pentru ea, fiindcă mântuirea este un dar de la Dumnezeu. Isus *te iubește* așa cum ești. El te cunoaște. El cunoaște gândurile tale și tot ce ai făcut vreodată, chiar și cele mai ascunse secrete. El le știe pe toate, dar tot te iubește, fiindcă iubirea Sa este nemărginită.

Iubirea Lui depășește ceea ce putem noi înțelege sau vedea cu ochii aici pe pământ. Iubirea Lui poate umple orice gol și poate vindeca orice durere. Iubirea Lui poate aduce bucurie acolo unde era durere, râset acolo unde era plânset și împlinire acolo unde nu era niciun scop. Oricând ai nevoie de El îl poți chema pe Isus, iar dragostea Lui va fi cu tine și El te va ajuta.

Poți primi dragostea Sa și un loc în Rai dacă te rogi o mică rugăciune simplă și-i ceri lui Isus darul Său al mântuirii. Dacă îți deschizi inima lui Isus și îl inviți în viața ta, El va fi cu tine pentru totdeauna. Nu îl poți pierde niciodată! Odată ce L-ai primit ai rezervare permanentă în Rai, care nu poate fi anulată, iar când viața

ta pe pământ se va termina, vei trăi în prezența Lui pentru totdeauna!

Deși mântuirea este un dar gratuit, odată ce L-ai primit pe Isus în inima ta, El dorește să faci tot ce poți să-i iubești pe *alții* și să le vorbești despre Împărăția cerească a lui Dumnezeu. Împărtășește cu alții adevărul despre Isus și despre dragostea pe care El ți-a dăruit-o ție, să poată simți și ei bucurie în viețile lor – atât în viața aceasta cât și în cea următoare!

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI, PETER
AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII
ORGANIZAȚIEI THE FAMILY
INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ
DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL
ORIGINAL.

Crucea

SALLY GARCÍA

Anul trecut, în preajma Crăciunului, o prietenă evreică mi-a trimis o fotografie cu Israelul, cu un ansamblu, montat în aer liber, de trei simboluri reprezentând cele trei principale religii monoteiste. Era menora evreiască, steaua și semiluna islamică și bradul de Crăciun.

I-am explicat că bradul de Crăciun nu este chiar un simbol al creștinătății. Pentru credincioși, simbolul *Crăciunului* este bebelușul Iisus în iesle. Însă simbolul *creștinătății* este crucea.

În multe părți din lume crucea este interzisă în spațiile publice, iar în unele țări creștinilor nu le este permis să poarte crucea ca simbol al credinței lor. Să fie această cruce atât de puternică încât forțele întunericului trebuie să o elimine? Să ne gândim la creștinii egipteni din Biserica ortodoxă coptă, care timp de sute de ani își tatuau crucea pe încheietura mâinii ca mărturie de neșters a credinței lui, chiar dacă se confruntau cu persecuții brutale.

Eu L-am primit pe Hristos ca Mântuitor personal în 1971, când aveam 17 ani și studiam la Universitatea din Texas. Nu înțelegeam pe deplin conceptul de păcat și nici ideea că cineva ar fi putut muri pentru mine cu 2000 de ani înainte. Știam doar că aveam nevoie de ajutor.

O prietenă creștină mi-a răspuns la câteva întrebări cu versete din Biblie și mi-a spus: „Dacă vrei să afli dacă Iisus chiar este cine spune că este, de ce nu-L întrebi personal? Dacă nu răspunde, n-ai pierdut nimic. Dar dacă îți răspunde, Îl vei

cunoaște personal.”

Mi-a dat o rugăciune scrisă pe care am reperat-o. În rugăciune ceream iertare pentru păcatele mele și îi mulțumeam lui Iisus că a murit pe cruce pentru mine. N-am înțeles acele cuvinte și i-am spus prietenie că mă voi ruga în liniște cu propriile mele cuvinte. Probabil că ea a fost mai sceptică că mă voi ruga cu adevărat, însă eu am închis ochii și, în contrast cu liniștea exterioară, în interior am implorat cu tot sufletul *Iisus, dacă ești cine zici că ești, Te rog să mă ajuți!* Iar El a făcut-o! Într-o săptămână am ajuns nu numai să fiu convinsă că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, dar și că sălășluiește în mine și îmi transformă viața.

Nu după mult timp Iisus a devenit Prietenul meu cel mai bun și ani la rând am călătorit prin lume împreună. Am iubit învățăturile Lui din Evangheliu și mi-am găsit pacea și siguranța în conștientizarea iubirii Lui necondiționate pentru mine.

De Paști, în diferite țări și în diferite circumstanțe și condiții, există creștini care contemplează crucea. Este un privilegiu să ne simțim uniți prin acest simbol.

SALLY GARCÍA ESTE EDUCATOARE,
MISIONARĂ ȘI MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA
THE FAMILY INTERNATIONAL ÎN CHILE.

RUTH DAVIDSON

Rendez-vous cu moartea

Pentru mulți dintre noi moartea este un subiect la care nici nu vrem să ne gândim, mai puțin să vorbim despre asta. Cu toate acestea toți trebuie să trecem prin acest portal mai devreme sau mai târziu „căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”¹

Era Ajunul Crăciunului 2013. Familia și prietenii eram adunați să ne bucurăm de sărbătoare. Pe când urcam scările mi-am pierdut cunoștința și am căzut la vale pe scări în jos. Soțul meu Richard și nepotul Michael au alergat să mă ridice și m-au cărat la etaj și m-au pus în pat.

Lucrul ciudat la treaba asta este că

1. Geneza 3:19
2. 2 Timotei 4:7
3. Filipeni 1:21
4. Filipeni 1:23
5. Plângeri 3:22-23
6. Psalmul 89:1
7. Psalmul 146:2

până atunci eram foarte activă, energică și în putere, chiar participam regulat la exerciții de yoga, când, pe neașteptate, viața mea a luat așa o întorsătură. În acel moment nu știam ce era în neregulă, dar pe urmă, după niște analize de sânge, am constatat că am hepatită C. Doctorii mi-au explicat că acest virus poate sta inactiv până și 30 de ani în corp. Noi am fost misionari timp de 40 de ani și cea mai posibilă cale în care m-aș fi putut infecta să fi fost operația la picior pe care am avut-o cu 30 de ani în urmă la care am avut niște complicații și am avut nevoie de transfuzie de sânge.

În următoarele luni am ajuns de trei ori la urgență. Doctorii mi-au făcut toate testele posibile în încercarea de a-mi salva viața, însă situația părea sumbră. Când toate speranțele s-au dus, doctorii i-au sugerat soțului meu să mă ducă acasă ca să mor în pace, lângă cei dragi.

Richard m-a dus acasă dar nu era pregătit să-mi dea drumul. El și familia și prietenii din toată lumea s-au rugat cu disperare zi și noapte pentru vindecarea mea. Sunt convinsă că dragostea, grija și rugăciunile lor au fost cheia vindecării mele. Dumnezeu este încă în control, iar rugăciunea schimbă lucrurile.

N-a fost prima oară când m-am aflat așa de aproape de viața de dincolo. Am mai fost încă de două ori în această dimensiune suprarrealistă, când percepeam sunetele ca de departe, ca un ecou din depărtare – odată când aveam 13 ani și era să mă înec și cealaltă dată când am fost 4 zile în comă. Parcă alunecam, sau parcă eram atrasă, ca și cum un vacuum invizibil mă suga și mă trăgea. Mă simțeam atunci neajutorată și incapabilă să lupt, simțeam că îmi pierd puterea și eram sigură că viața mea pământească era pe sfârșite.

A treia experiență de acest fel a început dintr-o dată dar s-a desfășurat mult mai lent. Adevărul este că de data asta am crezut că va fi pe bune, că viața mi s-a terminat. În starea mea de slăbiciune mă gândeam dacă aceste rendez-vous-uri cu moartea meritau efortul luptei de a mă trage înapoi. Mi-au venit în minte cuvintele lui Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința”.²

Îmi pierdusem orice speranță de a mă mai face bine și mă gândeam că, chiar dacă aș mai fi avut timp, era doar să „exist”, prizonieră într-un corp, complet neajutorată și dependentă de alții pentru toate, inclusiv să fiu împinsă într-un scaun cu roțile tot restul vieții.

Nu îmi era frică de moarte și eram sigură că voi merge în Rai, de aceea mă simțeam pregătită să accept să trec în lumea de apoi. Din nou, cuvintele lui Pavel mi-au venit în minte: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig”.³ Eu nu eram în închisoare ca el, însă eram prizoniera trupului meu, închisă într-un corp aproape neajutorat, dependentă în întregime de ajutorul celorlalți. Simțeam că „sunt strâns[ă] din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine”.⁴

Când eram pe punctul să mă predau morții, Richard s-a aplecat către mine și mi-a șoptit „Scumpo, te iubesc”. Deși auzisem de-a lungul anilor de nenumărate ori aceste cuvinte din partea lui, acum au fost ca un fulger puternic care a luminat întunericul meu, o lumină de speranță și de iubire. Acele cuvinte m-au catapultat înapoi la viață! În acel moment am simțit o tărie nouă și curajul de a depăși și de a învinge moartea.

În fiecare dimineață când văd soarele răsărind trebuie să mă ciupecs să mă conving că am scăpat de mormânt. „Bunățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață”.⁵ Îmi amintesc continuu că fiecare zi este un dar și că nimic nu trebuie luat ca de la sine înțeles.

Sunt atât de recunoscătoare că rendez-vous-ul meu cu moartea s-a amânat. „Voi cânta totdeauna îndurările Domnului, voi spune din neam în neam, cu gura mea, credincioșia Ta”.⁶ „Voi lauda pe Domnul cât voi trăi, voi lauda pe Dumnezeu meu cât voi fi”.⁷

ZGUDUIT DE SCHIMBĂRILE VIEȚII

Întrebare: *Eu prefer stabilitatea și rutina în locul schimbărilor majore și dramatice, însă am impresia că cele din urmă sunt inevitabile. Asta mă neliniștește. Cum pot să învăț să fac față situațiilor schimbătoare și să nu mă afecteze atât de mult?*

Răspuns: Ai dreptate; schimbările sunt inevitabile. De fapt, viața este o serie nesfârșită de schimbări. Creșterea copilului până devine adult necesită cam 20 de ani; maturizarea omului în ceea ce Dumnezeu dorește ca el să fie durează o viață. Când ne ajutăm copiii să treacă prin dificultățile de creștere aceasta ne schimbă în aceeași măsură și pe noi. Când cei dragi nouă trec prin schimbări, ne afectează și pe noi. Relațiile interumane, la orice nivel, se transformă continuu. Situațiile la scară largă – economice, politice, de mediu – ne afectează. Nu putem scăpa de schimbări însă putem învăța cum să beneficiem la maxim de ele. Iată cum:

Identifică problema. Separă aspectele asupra cărora ai un oarecare control de cele asupra cărora nu ai nici un control și lasă-le pe acestea în mâinile lui Dumnezeu, cel care are în esență controlul asupra tot.

Înțelege problema. Fă distincție între aspectele practice și cele emoționale și tratează-le pe fiecare în consecință. Împreună ele îți pot părea copleșitoare însă individual sunt de obicei realizabile.

Fii deschis. Ce făceai până acum, sau modul cum o făceai poate că a mers bine până acum

dar pot exista și alternative mai bune.

Cere ajutorul lui Dumnezeu. Situațiile pot fi copleșitoare însă Dumnezeu nu poate fi copleșit. „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință”.

Fii optimist. Concentrează-te asupra oportunităților, nu a obstacolelor.

Găsește și dăruiește susținere. Cu siguranță nu ești singurul implicat. Comunică și găsește modalități ca să rezolvi lucrurile în avantajul tuturor.

Ai răbdare. De cele mai multe ori progresul este un proces în trei pași – un pas înapoi și doi pași înainte.

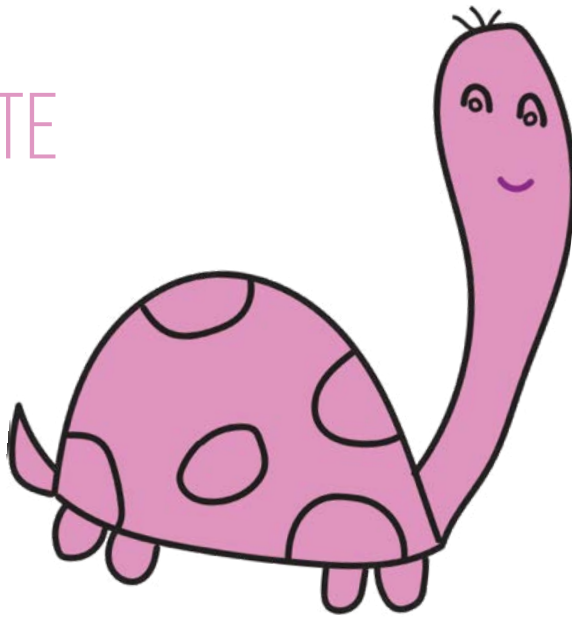
Gândește pe termen lung. „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Iisus Hristos”.

O rugăciune pentru timpul schimbărilor

Tată Ceresc, creația Ta este în continuă mișcare – anotimpurile și ciclurile naturii. Ajută-mă să mă las și eu purtat de anotimpurile vieții, să nu mă tem să renunț la obiceiurile și rutinele mele confortabile în detrimentul noilor descoperiri. Decât să mă țin de siguranța familiarului, ajută-mă să fiu dispus să mă aventurez să învăț lucruri noi. Ajută-mă să nu stagnez, ci să progrez și să continui să cresc. Și, mai presus, ajută-mă să mă schimb așa cum dorești Tu ca eu să mă schimb, încât să devin tot ceea ce știi Tu că pot deveni.

MOMENTE ETERNE

ROSANE PEREIRA

Călătoream odată într-un microbuz plin cu oameni împreună cu fiica mea cea mare, cu soțul ei și cu nepoțica mea de doi ani, Sharon. Când Sharon a început să se plictisească m-am mutat lângă ea și i-am zis: „Hai să cântăm!”. Imediat s-a liniștit și am început să cântăm cântecul ei preferat „Quacky the Duck”.

„Încă o dată, buni!” O dată, de două ori, de douăzeci de ori, până când toți din microbuz au implorat-o să schimbe cântecul, la care ea a răspuns: „Încă o dată, buni!” La următoare oprire mama i-a dat niște covrigei să-i distragă atenția, spre ușurarea tuturor. Însă chiar și după 14 ani îmi amintesc ce bine ne-am distrat, cât de mult se bucura ea de cântec și eu de bucuria ei.

Luna trecută nepoțica mea mai mică, Diana, a venit să petreacă după-amiaza cu mine. Are trei ani și este la fel de inteligentă și de plină de energie cum era Sharon la vârsta ei. Am invitat-o să vină cu mine la magazin, iar ea mi-a spus: „Doar dacă vine și țestoasa!” Era vorba de o broască țestoasă de pluș, imensă, pe care mama ei o lăsase la mine fiindcă în apartamentul lor comunitatea jucăriilor este destul de bine populată.

Ajunse la magazin eu am încercat să o pun pe nepoțică într-un căruț de cumpărături alături de țestoasă, însă ea a insistat să pună țestoasa

într-un cărucior din acelea micuțe de copii și să o împingă singură. A pus țestoasa în așa fel încât să fie cu fața spre ea. Imediat ce am revenit acasă mi-a cerut creioane colorate și hârtie și a început să deseneze o reproducere surprinzător de bună a țestoasei ei.

A desenat capul triunghiular, pielea roz, gura mov, cei doi ochi cu cercuri interioare și exterioare, așa cum avea jucăria, apoi părul. Eu nu observasem că țestoasa era roz și mai ales că avea păr, deși stătuse pe canapeaua mea luni întregi. Era o capodoperă pentru un copil de trei ani, pe care am arătat-o cu mândrie întregii familii și am expus-o pe ușa sifonierului meu.

În cartea sa *God Came Near*, Max Lucado descrie astfel de momente așa de bine: „Acestea sunt momentele eterne. Sunt momentele care ne reamintesc de comorile din jurul nostru. Momentele care ne ceartă că pierdem timpul cu preocupările temporare cum ar fi banii, proprietățile sau punctualitatea. Ele pot umezii ochii celei mai dure inimi și pot da o perspectivă nouă celei mai mohorâte vieți”.

ROSANE PEREIRA ESTE PROFESOARĂ DE ENGLEZĂ ȘI SCRIITOREA ÎN RIO DE JANEIRO, BRAZILIA.

ȘCOALA DUMINICALĂ A NATALIEI

LI LIAN

Am întâlnit-o pe Natalia cu ani în urmă pe când lucra ca și contabilă la o firmă mare de construcții. O colegă de muncă îi arătase o revistă *Activated* și ne-a spus că Natalia dorea să primească revista lunară. Natalia ne-a spus că ea conduce o școală duminicală și ne-a povestit cum a început totul.

Cu ani în urmă s-a tot întrebat în legătură cu relația ei cu Dumnezeu. Știa că El o binecuvântează în multe feluri fiindcă avea un soț grijuliu, o slujbă bună, o casă frumoasă și mulți prieteni. Însă în același timp, oricât de mult se ruga, parcă nu primea ceea ce își dorea cel mai mult în viață.

Timp de șapte ani, de când se căsătorise, dorea să aibă copii, dar în ciuda diferitelor tratamente și intervenții medicale, încercările lor au rămas fără succes. Mai mult, doctorii le spuneau că nu pare să existe vreo explicație logică

pentru care să nu aibă copii.

Venea acasă la casa goală – soțul ei avea un program lung de lucru – și simțea că ceva lipsește. Natalia ceruse rugăciune la toate grupurile de rugăciune pe care le știa, iar ea și soțul ei au discutat și despre posibilitatea de a adopta, însă nu se hotărâseră în privința cărei agenții să folosească sau când.

Într-o dimineață, în timp ce se îmbrăca și se pregătea să meargă la lucru, a început să se roage pentru ziua respectivă. Era stresată din cauza unor lucruri mai dificile la lucru, lucruri care au escaladat în mintea ei în îngrijorări legate de viața și de viitorul ei. A cuprins-o anxietatea și se întreba dacă ea și soțul ei alegeau calea cea bună și în ce fel deciziile lor le vor afecta viitorul.

În mijlocul acestei lupte interioare a auzit vocea lui Dumnezeu vorbindu-i ușor în inimă. El a întrebat-o dacă era dispusă să lase deoparte

chestiunile cu care se confrunta și să-și concentreze atenția în a-i ajuta pe alții.

În timp ce se gândea la asta a tras draperia de la fereastră și a privit afară. Nu departe a văzut niște rânduri neregulate de adăposturi făcute din carton și metal. Un grup de vreo 12 copii, îmbrăcați în zdrențe, se jucau afară, unii alergau după o minge confecționată de ei, alții stăteau pe jos și vorbeau, iar alții se jucau cu sticle goale de plastic. Nici unul din ei nu avea pantofi în picioare, iar Natalia a bănuțit că nu aveau ocazia să meargă la școală, ceea ce însemna că majoritatea dintre ei erau analfabeți.

Asta i-a dat o idee. În aceeași zi, după ce a venit de la muncă, s-a schimbat de haine și s-a dus la acei copii. I-a chemat și le-a propus să joace cu ea un joc. Duminică următoare a revenit la ei și le-a spus o poveste din Biblie, care era ilustrată prin niște desene pe care le-a făcut

pe o tăbliță pe care o adusesse cu ea. În fiecare duminică după-masa le arăta jocuri, activități și povești noi. I-a învățat să citească și să cânte, le-a explicat principiile de bază ale igienei corporale și câteodată le dădea mâncare, haine și alte obiecte de care aveau nevoie.

După câteva luni cu această simplă școală duminicală, a început dintr-o dată să se simtă foarte rău și avea grețuri. Era însărcinată! Sentimentele de greață au dispărut la un moment dat iar ea a continuat cu școala duminicală cu copiii chiar și în perioada de sarcină, înainte să nască un băiețel. Ea și soțul au fost entuziasmați!

Acum spune că fiul lor este suficient de mare să ajute cu școala duminicală. El pregătește toate materialele pe care ea le predă, o ajută să organizeze lucruri și participă la jocuri. La o întrunire anuală, Natalia a urcat pe scenă și a spus povestea ei, încurajând mămicile să participe activ în comunitate împreună cu copiii lor.

Uneori în viață ni se pare că trebuie să așteptăm mult să primim ce ne dorim. Dumnezeu permite uneori întârzierile să ne facă să ne apropiem mai mult de El. Dar când îl punem pe El și slujba Lui pe primul loc, putem avea încredere că El va lucra în viețile noastre după scopul Lui cel bun, la momentul și în felul în care știe El că este cel mai bine.

LI LIAS ESTE CERTIFICAT COMPTIA ȘI
LUCREAZĂ CA ADMINISTRATOR ÎNTR-O
ORGANIZAȚIE UMANITARĂ ÎN AFRICA.

Există oameni care trăiesc într-o lume a visurilor și există alții care înfruntă realitatea; apoi sunt cei care transformă pe una în cealaltă.
– *Douglas H. Everett (1916-2002)*

KOOS STENGER

NOAPTEA ÎN CARE A RÂS

Am fost trezit în mijlocul nopții de un sunet străin. Am privit prin cameră. Soția mea dormea, respirația ei normală m-a asigurat că totul era bine.

Dar tocmai când să readorm am auzit din nou.

„Hahaha... Haha.”

Atent să nu o trezesc pe nevastă, m-am coborât din pat și m-am uitat la bebelușul Martin în pătuțul lui. El zâmbea în somn.

„Bwahaha”. O altă răbufnire de bucurie de pe buzițele lui micuțe. De data asta s-a trezit și soția.

„Ce se întâmplă?” a întrebat ea frecându-se la ochi.

„Nu știu, dar se pare că Martin se distrează pe cinste.”

Martin nu prea avea parte de distracție! Din ziua în care s-a născut viața lui a fost numai suferință.

El și fratele lui geamăn se născuseră prematur la șapte luni. Fratele lui a fost sănătos însă Martin a avut un defect la inimă.

La doar șase săptămâni a avut prima operație. După care doctorul a zâmbit și a spus: „Totul a mers bine. Micuțul vostru este un luptător.”

Dar nu a mers totul bine. În vreme ce fratele lui creștea sănătos, Martin devenea din ce în ce mai slăbit, atât de slăbit că răcea și de la cel mai ușor curent. Inevitabil răceala devenea pneumonie și ajungea din nou la lumea de tuburi, doctori și stres.

Când Martin mă privea cu ochii lui mari și serioși îi simțeam blâdețea unică. Dar fericire?

Nu era cuvântul potrivit cu care să-l descrii. Nu prea zâmbea și cine l-ar fi putut învinovăți pentru asta? Cum poți alina un bebeluș care nu înțelege de ce suferă, sau că viața lui ar putea fi diferită?

Noi, părinții lui, ne rugam zilnic cu ardoare pentru el. *Dragă Doamne, te rugăm să-l vindeci. Te rugăm să-l faci bine.*

Într-o noapte, cu o săptămână înainte de ziua lui de 1 an, soția mea s-a rugat altfel. Drumurile la spital, durerea continuă ce se putea citi pe chipul lui Martin și teama continuă au ajuns să fie prea mult.

„Dragă Doamne”, s-a rugat ea când am îngemuncheat lângă pătuțul lui. „Îl pun pe Martin în mâinile Tale. Dacă dorești să-L iei la Tine voi accepta asta. Însă orice s-ar întâmpla te rog să nu-l mai lași să sufere.”

Aceea a fost noaptea în care Martin a râs.

La un moment dat râdea în hohote, scuturându-și pumnișorii cu entuziasm. A tot râs vreo oră, iar noi îl priveam cu lacrimi în ochi.

Ziua următoare, în timp ce era alăptat, a devenit livid. „Ceva nu e bine!” a strigat soția. Am alergat la ea chiar la timp să văd ultimele clipe ale lui Martin în această lume.

Eu și soția ne-am privit unul pe celălalt. Chiar dacă am fost foarte triști, am simțit în jurul nostru o pace.

Știam că Martin era acasă.

KOOS STENGER ESTE SCRITOR LIBER-
PROFESIONIST ÎN OLANDA.

ÎNTÂI IERTAREA

MARIE ALVERO

Evanghelia după Marcu ne vorbește despre un bărbat paralizat pe care Iisus l-a vindecat. Iisus propovăduia într-o cameră atât de aglomerată încât prietenii aceluia om au fost nevoiți să facă o gaură în acoperiș și să-l coboare cu targa pe acolo. Dar primele cuvinte pe care i le-a adresat Iisus au fost „Păcatele îți sunt iertate”.

Unii din mulțime au fost uimiți de faptul că Iisus a susținut că poate ierta păcatele, de aceea El a continuat: „Ce este mai lesne: a zice ‚Păcatele îți sunt iertate’ ori ‚Scoală-te, ridică-ți patul și umblă?’”

Bineînțeles că omul făcu întocmai. Dar te-ai întrebat vreodată de ce primele cuvinte pe care i le-a spus Iisus au fost despre iertare? Oare nu era evident că avea nevoie de vindecare? Poate pentru tine și pentru mine, fiindcă noi punem foarte mult accentul pe felul cum ne descurcăm în viață și probabil tot așa a fost în ziua aceea și cu omul paralizat. Însă Hristos, cel care vede toată eternitatea, El știa că omul avea cel mai mult nevoie de iertare.

Citiseam această întâmplare cu câteva zile înainte să primesc vestea morții cuiva. O altă familie fără părinte. Altă durere. Iar în inima mea am întrebat: *Iisus, de ce nu ne vindeci acum? Cum de permiți să fim atât de frânți?* Cred că simt

puțin așa de fiecare dată când aud vreo veste tristă și este ok. Dar să observ aceeași idee în această întâmplare m-a pus pe gânduri că poate înțeleg lucrurile pe dos.

Eu chiar doresc să fie bine *acum*. Și doresc ca toți oamenii să fie bine. Doresc vindecare, cele necesare, pace, siguranță, bucurie și toate lucrurile care fac viața să fie bună. Însă Iisus a făcut-o deja bună când a oferit iertarea păcatelor, tot așa cum a oferit aceluia om bolnav vindecare sufletului înaintea vindecării trupului.

Anul acesta au fost atât de multe pierderi în lumea mea cea mică încât m-a forțat să mă gândesc mai mult în această direcție. Oare chiar îmi pun speranțele în Rai, sau mă concentrez pe viața aceasta? Iisus a avertizat că până și ucenicii lui vor avea necazuri în viața asta și că vom continua să avem pierderi, moarte și suferință. Însă a continuat cu promisiunea că El a învins și că îi va ajuta pe ei – și pe noi – să facem la fel.

Așa putem să fim optimiști.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

TOT TIMPUL ȘI PENTRU

Eu revărs dragostea Mea continuu și fără sfârșit, dar cât de mult vezi și simți dragostea Mea depinde de credința ta – de cât de mult cauți și recunoști dragostea Mea în nenumăratele modalități în care o arăt în fiecare zi. Fie că vezi sau nu, sau că o simți sau o recunoști, aceasta nu schimbă faptul că dragostea Mea este statornică, abundentă și necondiționată.

Nu o poți merita, nu poți munci pentru ea

și nu poți fi demn de ea în tine însuți fiindcă dragostea Mea este un dar. Eu te iubesc pentru că te iubesc. Atâta tot! Te iubesc, te voi iubi mereu și nu te voi iubi mai puțin mâine decât te iubesc astăzi. Te voi iubi întotdeauna cu o dragoste perfectă, nepieritoare și intensă.

Doresc să simți și tu dragostea Mea în toată plinătatea și frumusețea ei. Dragostea Mea pentru tine este o dragoste nepieritoare.